

Karl Ove Knausgård
és autor del cicle
'La meua lluita', de
la qual ara presenta
la quarta part
ARXIU

El títol del nou lliurament de la sèrie autobiogràfica *La meua lluita*, de l'escriptor noruec Karl Ove Knausgård, és prou significatiu del que hi trobarem. A *Ballar en la foscor*, traduït al català per Alexandra Pujol Skjønhaug (al castellà per Kirsti Baggethun i Asunción Lorenzo, publicat per Anagrama) l'escriptor ens endinsa en un terreny pantanós, una època de la vida en què remata l'adolescència per esdevenir un adult. Són dos anys clau, dels 16 als 18, que suposen una baixada als inferns. El jove busca el seu lloc en el món i això passa per l'alcohol, les drogues i el sexe, o més ben dit, l'obsessió pel sexe, que gairebé sempre és frustrat.

És, doncs, una novel·la iniciàtica i de formació. El jove Karl Ove passa de ser alumne a l'institut a exercir ell mateix de professor. En aquest transit perillós la música apareix com l'únic flotador davant d'un entorn familiar que s'esfondra. Karl Ove contempla la separació dels seus pares (el pare marxa de casa i es casa amb Unni, a qui deixa embarassada) i, sobretot, és testimoni de la caiguda del pare en l'alcoholisme.

El pare, de nou, és la figura al voltant de la qual orbita la novel·la. Si a la primera *La mort del pare* explicava el terror que li tenien tant ell com el seu germà de petits, aquí ja no viuen amb ell i no han de patir els seus atacs d'ira, però sí que encara tenen ben presents els maltractaments tant físics com psicològics, un passat recent que no acaben de pair, i les escasses trobades que tenen amb ell acaben sempre en tararí. És cert que l'escriptor, que contem-

L'escriptor en potència

pla el deteriorament del pare amb impotència, apunta a una certa justificació de l'addicció a l'alcohol i explica la mala relació que manté el pare amb els seus propis progenitors, que són retratats com freds i amb una clara predilecció pel fill petit.

És un moment vital fonamental, d'altra banda, perquè Karl Ove descobreix la seva vocació literària i escriu uns primers contes matussers que envia a familiars i amics buscant l'aprovació. D'entrada, ens trobem Karl Ove exercint de professor en un poblet remot del nord del país, Håfjord, amb tan sols 18 anys. És la seva primera feina i és la primera vegada que té el seu propi pis. L'objectiu d'aquest exili és poder escriure. L'escriptor busca el seu camí en la foscor de l'hivern polar. Mentre les referències musicals són totes internacionals, les literàries –i això ens hauria de fer pensar– són gairebé totes escandinaves, encapçalades pel Nobel Knut Hamsun. Resulta que és llegint *Beatles*, de Saabye Christensen, i *Negres i blancs*, d'Ambjørn-

sen, que Knausgård decideix dedicar-se a escriure. L'autor busca la seva veu llegint també autors estrangers com Hemingway, "pel llenguatge", i García Márquez, de qui valora "l'explosió de la trama".

Com en les anteriors novel·les, la naturalesa hi és present com un mirall de l'estat d'ànim de l'autor: "El paisatge era com un recipient ple de foscor", escriu. Les descripcions, tan llargues en anteriors entregues, aquí no tenen tanta presència, però sí que segueix vigent la seva voluntat d'"estar el més a prop de la vida possible". El to confessional del llibre –i que ha estat tan polèmic– es manté, i Knausgård el reforça de nou exposant intimitats no gaire afalagadores, la qual cosa dona veracitat i força al relat. En tot cas, dins les *literatures del jo*, Knausgård planteja un revulsiu.

Fins on pot anar la sinceritat a l'hora de narrar la pròpia vida? En tot cas, no és un mer dietari, sinó que darrere hi ha una recerca estilística, un reformular el passat a través de l'escriptura, tot fixant-se en les coses aparentment banals. Una creació literària de totes totes. Ara bé, el projecte del noruec no té res a veure amb el de Marcel Proust, tal com alguns crítics han assenyalat –per la magnitud del cicle?, per la descoberta de la vocació literària del narrador? per la llargada de descripcions?–, però tanmateix la seva prosa vibra i enganxa amb una curiositat que alguna cosa té –ho reconec– de *voyeurisme*. Potser sí que, com en Proust, es produeix un fenomen d'empatia i aconsegueix contactar de ple amb el jo del lector. És doncs una escriptura honesta, molt humana. *

BALLAR EN LA FOSCOR
Karl Ove Knausgård

Traductor: Alexandra Pujol Skjønhaug
Editorial: L'Altra / Anagrama
Barcelona, 2016
Pàgines: 560
Preu: 24,90 euros

Libres